

- [Reflex.cz](https://reflex.cz)
- [Filmy a seriály](#)

Já, brácha a jméno Hrušínský je příběhem jednoho života, rodu i silných generací normalizační kultury

[Vojtěch Rynda](#) 15. prosince 2025 · 08:00

Herec, režisér a ředitel Divadla Na Jezerce Jan Hrušínský letos oslavil sedmdesátiny. Jako opožděný dárek k narozeninám lze chápat dokumentární film *Já, brácha a jméno Hrušínský*, který natočil Jakub Wehrenberg. Člen mnohageneračního hereckého klanu se v něm ohlíží za svým životem i kariérou, vzpomíná na klíčové role a dojde také smíření se svým bratrem Rudolfem. Film měl premiéru v České televizi 13. prosince 2025, repríza proběhne 19. prosince.

Jméno Hrušínský je v tuzemském uměleckém kontextu natolik významné, že se příznačně dostalo i do titulu Wehrenbergova dokumentu. Je to pochopitelně otec Jana Hrušínského Rudolf, kdo snímkem prostupuje od začátku do konce: už v prvních vteřinách popatří na diváka jeho obří fotografický portrét, zavěšený ve foyer Divadla Na Jezerce, závěrečné minuty se zase odehrávají na rodinné chatě u Lužnice, postavené na místě, kde měl Rudolf Hrušínský st. první rande s budoucí matkou svých synů.

Film *Já, brácha a jméno Hrušínský* je takto v dobrém slova smyslu ilustrativní. Když se mluví o domu, do kterého se Rudolf starší přiznal, pěkně si ho prohlédneme zvenčí i zevnitř včetně vstupních schodů, přes něž oba bratři jako malí skákali. Když Jan vzpomíná na natáčení Menzelova filmu *Konec starých časů* na zámku Krásný Dvůr, poprocházíme se kolem něj s ním. Smutná je návštěva Schubertovy vily u pražské obory Hvězda, kde Rudolf starší s Janem natáčeli v režii Karla Kachyni snímek *Lásky mezi kapkami deště: záběry z Kachyňova filmu* dokladují Janovo vyprávění, že otec tehdy byl ve velmi špatném zdravotním stavu, a ty z dokumentu zase dokládají, v jak otřesném stavu je dnes kdysi nádherná vila.

Rozhovory

Wehrenberg jde dokonce tak daleko, že nechá bratry listovat fotoalbem („To je vlastně 20. století!“ říká nad ním Jan), což je u bilančního dokumentu postup vpravdě polopatický, nebo se zpoza kamery zeptá „A co to v tobě probouzí?“. Já, brácha a jméno Hrušínský je tedy filmem přiznaně televizním, divácky vstřícným. Víceméně chronologické vyprávění prokládá tematickými bloky (perzekuce Hrušínských ze strany komunistického režimu, důležitost rodiny...), sem tam zařadí mluvící hlavu experta a nešetří vděčnými archivními materiály – vedle zmíněných filmů i z Lítosti, Dívky na koštěti, Postřižin, Vesničky mé střediskové, Knoflíkáři...

Bratři Hrušínská vzpomínají i na své divadelní kariéry v ústeckém Činoherním studiu, respektive v pražském Činoherním klubu. „Nádherná škola herectví,“ zasní se Rudolf a vyjmenovává slavné kolegy podobně jako Jan na zmíněném zámku; některá se překrývají, třeba Josef Abrhám, a většina z nich už odešla. Dokument se tak z rekapitulace hereckého rodu (ta se rozklene od hrobu „praotce“ Ondřeje Červíčka v Bavorově po nejmladší generace – Rudolfa Hrušínského nejml. a Janova vnoučata) rozšíří ve zpětný pohled na éru osobností, které dokázaly být umělecky silné navzdory dusivé normalizaci.

Soukromější linky vyprávění pak nabízejí půvabná ohlédnutí za „přeskočením jiskry“ mezi Janem a jeho kolegyní, pozdější manželkou Miluší Šplechtovou, jejími první návštěvami ve vile Hrušínských nebo Rudolfovými rybářskými cestami do Mongolska. Ságu rodu završí hromadná fotografie z chalupy, na níž Jan s Miluší pózuje se svým potomstvem. Anotace dokumentu slibuje i vhléd do rozkolu mezi oběma bratry, ale ten je pouze naznačen – a asi je to jen dobře. Divák se nicméně stane svědkem vyprávění o smíření, které je daleko důležitější.

Jako dárek k jubileu film *Já, brácha a jméno Hrušínský* tedy funguje: potěší nejen oslavence, nýbrž i diváky, kteří Jana Hrušínského dlouhodobě sledují a mají i nemají tušení o jeho rodinné historii.